

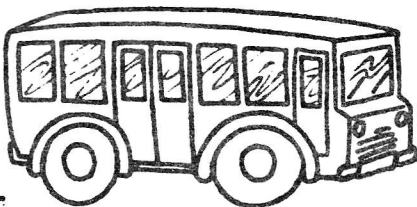
Bezoek Soesterberg Air Base. (aflevering 3)

Als begin van het nieuwe seizoen leek het de leiding wel leuk met een soort 'openingsstunt' te beginnen. Daarom werd contact gezocht met onze Amerikaanse man in Soesterberg, Mr. Hunter (=Mr. Jager). Hij zou er over nadenken of wij wel iets aldaar konden doen.

En zo ging de Dinsdagavond (o.l.v. Hopman Kiesel 1st class) en de Vrijdagavond naar Soesterberg.

Het geheel was georganiseerd door ondergetekende in samenwerking met de Amerikaan.

37 personen mochten met ons mee. Dit bonte gezelschap, bestaande uit leiding, verkenners, aanstaande leiders, vrouwen, mannen en kinderen, ging om 8.30 u. (op 16 augustus aan boord van een ge-

huurde bus (met chauffeur). Deze bracht ons vrij snel naar Soesterberg Air Base, alwaar ons de eerste teleurstelling zou wachten, er was geen vliegtuig te zien, alle vliegtuigen waren weg. Maar dankzij vele droefkijkende gezichten kregen de Amerikanen spijt en mochten wij op de flightline kijken (dit is het belangrijkste gedeelte van de vliegbasis, alwaar de vliegtuigen stand-by staan voor opstijgen indien iemand probeert ons luchtruim te schenden).

Aankomen bij een hangar, werd er door de Amerikanen gepoogd een vliegtuig naar buiten te krijgen, maar de deur wilde met geen mogelijkheid open (tot grote hilariteit van de Nederlanders, die alles amusant vinden als het om iemand anders leed gaat), mochten we naar binnen.

Hier werd iets over het vliegtuig verteld en mochten de verkenners overal in- en opklimmen en allerlei vragen stellen over de F15 Eagle.

Tenminste, ze mochten wel alles vragen, maar niet alle vragen werden beantwoord, omdat dit volgens de Amerikanen onder de 'geheime informatie' viel (terwijl je als

je ergens een boek koopt, het allemaal kunt lezen, maar het ging hen erom dat we het niet via hen te weten kwamen).

Toen een ieder alles gezien had, togen we terug om een rondleiding op de basis te krijgen en om in een echte Amerikaanse bowling en junkfoodstore een blikje cola te nuttigen.

Dit bleek voor velen nog een hele operatie, want de lipjes die op de blikjes zaten zijn, of werken iets anders dan de gemiddelde Nederlandse lipjes (hier moet je namelijk drukken, inplaats van trekken), gevolg: vele afgebroken lipjes, zodat ondergetekende met ware doodsverachting met een mes te werk moest.

Na deze onderbreking werd er vol goede moed naar de computerkamer gelopen, alwaar een ieder een lijst moest tekenen voor strikte geheimhouding en veiligheid. Niet dat er veel was te zien wat maar enigszins de veiligheid van de Amerikanen in gevaar zou kunnen brengen, maar regels zijn nu eenmaal regels.

Een bijzonder vriendelijke Amerikaan liet ons van alles zien en ik moest alles vertalen, ook de soms bijzonder moeilijke computertermen (alhoewel vele verkenner de Engelse taal al aardig machtig zijn dankzij 'Sky channel', enz).

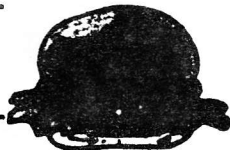
Vele verkenner waren vooral onder de indruk van de verschillende machines die her en der stonden opgesteld en dat de computer wel bijzonder snel moest werken bleek wel uit het feit dat hij 1/640 000 000 seconde nodig had om een opdracht uit te voeren (volgens onze reis Leider). Na 10 min. moesten we een ieder wegtrekken, want anders zouden de verschillende mensen hun nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen en hier en daar enige toetsen proberen (en bij Amerikaanse computersystemen weet je het maar nooit; voor je het weet speel je een Wargame).

Hierna werd er naar de bus getogen, terwijl de leiding enige blikken cola insloeg (dit tot groot ongenoegen van de eigenaar, hij was zo door zijn hele voorraad cola heen). Mr. Hunter nodigde de hopmannen uit voor het nuttigen van enig Amerikaans voedsel. Eerst weigerden de hopmannen, maar even later zaten we toch aan de Amerikaanse hamburgers, eggburgers enz.

Naar het middagprogramma werd door iedereen uitgekeken, nl. de brandweer van Soesterberg.

Dat deze mensen blij waren dat er eindelijk eens iemand kwam waarmee ze zich konden vermaken, bleek wel uit het feit dat we meer te doen kregen dan normaal.

Een ieder mocht even rijden in de enorme brandweerwagens, spuiten met het waterkanon en allerlei soorten sirenes bedienen (tot groot ongenoegen van de leiding). De normale

spuit en een speciaal aanvalskanon werd ook door een ieder bediend (geef de kinderen een spuit en water en ze zijn tevreden). Al met al een echt waterballet (de brandweermannen hielpen allemaal, hoe meer belangstelling ze hadden, hoe meer vreugd).

Tijdens een tour door het gebouw mocht een ieder éénmaal het alarm indrukken en de bedden, douches en bar zien.

Als klap op de vuurpijl mocht een ieder gaan blussen met poederblussers. Hier kwam duidelijk naar voren dat verschillen-

de personen dit meer hadden gedaan.

Het blussen van een auto met de grote waterwagen kon niet doorgaan vanwege een draaiende wind (dan kregen ze klachten uit de omgeving).

Na de bedankjes over en weer gingen wij naar ons laatste onderdeel, het radiostation. Ook hier zat weer iemand die bijzonder blij was dat hij wat aanspraak en gehoor kreeg. Hij deed ook alles om het de jongens naar de zin te maken. Gevolg was dat wij wat achter kwamen op schema. Zo mochten alle groepjes een chingle maken, die hij dan voor hen op een bandje zette. Er werd iets uitgelegd over hoe reclame-spots aldaar worden gemaakt.

Intussen konden zij, die zich hiervoor niet zo interesseerden naar een video kijken die op dat moment in de lucht was (gelukkig deden zich geen vervelende dingen voor, zoals verkeners die plotseling aan iets komen, gevolg: uitvallen van beeld en geluid).

Na nog een compliment te hebben ontvangen over het bijzonder goede Engels van verschillende jongens, gingen we terug naar de bus. Hier zat de buschauffeur vol ongeduld op ons te wachten want hij wilde nu wel eens naar huis. Wij hadden de zelfde mening, dus kreeg Mr. Hunter zijn kado's in zijn handen gedrukt met wat ceremonieel gebla (hij gaat nl. binnenkort terug naar Amerika, om aldaar nog twee jaar zijn dienstplicht te vervullen).

De terugreis verliep goed, zo rond half vijf was een ieder in Woerden. Hier werden nog enige dingen uitgereikt, zoals Sparky's fire brigade badge (de jongens zijn nu allemaal lid van Sparky's brandweergroep) en een pen van Soesterberg Air Base.

Daarna kon een ieder naar huis,

 Voor hen
 brandweerh
 symbool van
 Een Amerika
 en een brand

Voor hen die het niet weten: Sparky is een brandweerhond, wit met zwarte vlekken, het symbool van de brandveiligheid in Amerika. Een Amerikaan die de brandweer heeft bezocht en een brandje heeft geblust, kan lid worden van deze brigade. En wij zijn nu lid.

```
:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:0:
```

